

Arrest

nr. 51 288 van 18 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny (Tsjetsjenië). U bent sinds september 2003 officieel gehuwd met R. M. (...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.536.446). Sinds 2002 werkte u als verpleegkundige in een polikliniek in Grozny. Uw echtgenoot werkte met zijn vader in de bouw en als taxichauffeur.

Op 23 oktober 2009 zaten u en uw echtgenoot 's avonds televisie te kijken, toen jullie buiten lawaai hoorden. Uw echtgenoot ging naar buiten en omdat u geroep en lawaai bleef horen, ging u ook naar buiten. U zag tien à vijftien geüniformeerde mannen in jullie tuin staan. Sommigen van hen waren gemaskerd. U zag hoe ze uw echtgenoot sloegen. Ook u en uw schoonvader, die aan de andere

kant van jullie tuin woonde, kregen een klap. U zag hoe die onbekenden een meisjes uit jullie tuinhuis haalden. Ook zij werd geslagen, waarop zowel zij als uw echtgenoot werden meegenomen door die mannen. Uw schoonvader kwam te weten waar uw echtgenoot naar toe was gebracht en kocht hem vrij. Op 28 of 29 oktober 2009 bracht uw schoonvader hem terug naar huis. Hij vertelde u dat hij beschuldigd werd van het verstoppertje van het meisje, dat banden zou hebben met de rebellen. Uw echtgenoot ging naar het ziekenhuis, maar wilde daar niet verder behandeld worden. U verpleegde hem daarom thuis.

Begin november 2009 vielen er 's avonds agenten van de Oktjabrski wijk bij u binnen. Ze zochten uw echtgenoot, maar deze was bij de bureaus. Ze doorzochten het huis en namen jullie binnenlandse paspoorten mee. Drie à vier dagen later was er terug een bezoek aan jullie thuis. Uw man was toen bij familie van zijn moeder en daarom werd u meegenomen naar de Oktjabrski ROVD. U werd gedurende anderhalf à twee uur ondervraagd over uw echtgenoot en zijn contacten met dat meisje, die in jullie tuin was aangetroffen. Ze dreigden u op te sluiten en te martelen, als u niet zou vertellen waar uw man zich schuil hield, maar werd wel gewoon vrij gelaten. Daarna verbleef u afwisselend bij uw ouders of bij andere familie. U onderhield nog wel contact met uw echtgenoot, die bij zijn familie schuilde. Eind november vertrok hij met zijn zoon. Nog eind november werd uw schoonvader door de Oktjabrski ROVD gearresteerd en ondervraagd over zijn zoon.

U regelde met de hulp van uw tante een nieuw intern paspoort. Op 3 maart 2010 verliet u Tsjetsjenië met uw twee dochters. Jullie reisden samen met uw schoonvader van Grozny naar Pjatigorsk, waar jullie in een hotel overnachtten. De volgende dag nam u de trein naar Brest (Wit-Rusland). Aan de grens met Polen werd u op 6 maart 2010 tegengehouden, waarop u daar asiel vroeg. U legde verklaringen af, uw vingerafdrukken werden genomen en de Poolse autoriteiten namen uw internationaal paspoort in beslag. U was echter niet van plan om in Polen te blijven en reisde nog diezelfde dag met een taxi door naar België, waar u op 9 maart 2010 arriveerde. De volgende dag, op 10 maart 2010, diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U legde daarbij uw intern paspoort, een duplicaat van uw huwelijksakte, uw eigen geboorteakte en die van uw beide dochters voor. Na jullie vertrek uit Tsjetsjenië werd uw schoonvader in januari 2010 door de ROVD van de Oktjabrski wijk meegenomen en ondervraagd over uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit de verklaringen die u aflegde in het kader van uw asielaanvraag blijkt dat u uw land van herkomst verlaten heeft, omdat u vreesde voor uw leven, dat van uw echtgenoot en jullie kinderen. Op 23 oktober 2009 werd uw echtgenoot door geüniformeerde mannen meegenomen, nadat een onbekend meisje in jullie tuin was aangetroffen. Omdat zij banden zou hebben met rebellen, werd ook uw echtgenoot daarvan verdacht. Nadat hij werd vrijgekocht, kwamen er begin november 2009 agenten van de Oktjabrski ROVD langs. Ze zochten uw echtgenoot en namen jullie interne paspoorten mee. Nadat uw echtgenoot was ondergedoken, werden zowel u als uw schoonvader meegenomen naar de Oktjabrski ROVD, waar jullie over uw echtgenoot en zijn banden met de rebellen werden ondervraagd. Omdat er daarnaast ook convocaties toe kwamen voor uw echtgenoot, verliet hij de Russische Federatie eind november 2009 met zijn zoon. U en jullie dochters konden niet met hen mee reizen en bleven daarom tot begin maart 2010 in Tsjetsjenië. Omdat u vreesde nog problemen te zullen kennen en u bij uw echtgenoot wilde zijn, verliet u Tsjetsjenië en de Russische Federatie op 3 maart 2010.

U verklaarde dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van de problemen die uw echtgenoot R. M. (...), eveneens Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.536.446) daar kende. U gaf zelf uitdrukkelijk aan dat u naast bovenstaande feiten geen problemen heeft gekend in de Russische Federatie. U verklaarde dat u nooit werd gearresteerd of vastgehouden, behalve die ene keer omwille van uw echtgenoot. U werd nooit aangeklaagd of veroordeeld (CGVS p. 8, Vragenlijst CGVS p. 2).

Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot door het Commissariaat-generaal besloten werd dat hem de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming niet kon worden toegekend, kan in uw hoofd evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een deel van de motivering voor de beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenoot werd gebaseerd op tegenstrijdigheden die konden worden vastgesteld tussen de verklaringen die u en uw echtgenoot aflegden. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw echtgenoot is genomen, evenals een bespreking van de door jullie voorgelegde documenten, dient verwezen te worden naar het onderstaande:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden

verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u vreesde gearresteerd of gedood te zullen worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, hetzij door de Kadyrovtsi, hetzij door agenten van de Oktjabrski ROVD te Grozny. U was immers door hen gearresteerd en vastgehouden, nadat zij op 23 oktober 2009 de vriendin van een bekende rebel in uw tuin hadden aangetroffen. U werd er door hen van beschuldigd zelf ook banden te hebben met de rebellen. Begin november 2009 kwamen er agenten van de ROVD langs, die u zochten en daarbij uw intern paspoort en dat van uw echtgenote meenamen. U dook daarop onder, maar er bleven convocaties voor u komen. Ook uw echtgenote en vader werden mee naar de ROVD genomen en daar ondervraagd over u en uw banden met de rebellen. Omdat u vreesde voor verdere vervolging, verliet u uw land van herkomst met uw zoon. In maart 2010 kwamen uw echtgenote en twee dochters u in België vervoegen.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Er konden immers heel wat verschillen worden vastgesteld in de verklaringen die u en uw echtgenote A. D. (...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.536.446) aflegden in het kader van jullie asielaanvraag. Daarnaast konden er ook tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en diegene die u aflegde voor het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op zowat alle elementen uit jullie asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan ten zeerste wordt ondermijnd. Bovendien bleken zowel u als uw echtgenote op een aantal punten onaannemelijk vaag.

Zo wist u niet hoe uw vader uw vrijlating precies had kunnen regelen. U wist wel dat het via een zekere I. (...) was gebeurd en dat er 3.000 dollar betaald werd, maar wist niet aan wie dat bedrag betaald werd, noch hoe uw vader alles precies had kunnen regelen (CGVS M. (...) p. 12). Gezien u na uw vrijlating nog contact had met uw vader, en dit tot op heden, is het bijzonder vreemd dat u uw vader hieromtrent niet om meer uitleg heeft gevraagd.

In verband met het tweede bezoek aan uw huis, konden zowel u als uw echtgenote enkel stellen dat het begin november was. U gaf aan dat het waarschijnlijk 5 of 6 november 2009 was, terwijl uw echtgenote verklaarde dat het op 3 of 4 november 2009 gebeurde (CGVS M. (...) p. 6-7, CGVS D. (...) p. 4). Het is toch wel opmerkelijk dat jullie geen van beide de exacte datum kennen, waarop dit tweede bezoek plaats vond. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal dat u op het moment van dat bezoek bij uw buurman aan het schaken was, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat u aan het werk was (CGVS M. (...) p. 7, CGVS D. (...) p. 4, CGVS Vragenlijst M. (...) p.2). Nog op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat het tweede bezoek aan u thuis werd uitgevoerd door Kadyrovtsi, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het mensen van de Oktjabrski ROVD waren (CGVS M. (...) p. 6, Vragenlijst CGVS p. 2). Toen u op deze verschillen werd gewezen, verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had gezegd dat u op dat moment aan het werk was. U verklaarde ook dat andere tegenstrijdigheden mogelijk te wijten waren aan een slechte vertaling. Desondanks heeft u noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal aangegeven dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verlopen was, ook al kreeg u daartoe telkens de kans (CGVS M. (...) p. 2, Vragenlijst CGVS p. 2-3).

Verder verklaarde u dat u na dit tweede bezoek begin november onderdook bij familie van uw moeder in Aldy. U gaf aan dat u van daaruit geen enkel contact meer had met uw echtgenote. U had enkel contact met uw vader. Pas toen u in België was, nam u terug rechtstreeks contact op met uw echtgenote (CGVS M. (...) p. 8). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie nog rechtstreeks contact hadden toen u bij uw familie in Aldy verbleef. Ze gaf aan dat jullie 1 à 2 keer per week met elkaar telefoneerden, gedurende de hele periode dat u in Tsjetsjenië was. Toen zij werd gewezen op uw verklaringen over jullie contact, bevestigde ze opnieuw dat jullie wel degelijk met elkaar hadden getelefoneerd in de periode dat u ondergedoken was (CGVS D. (...) p. 8).

In verband met het derde bezoek aan uw huis, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens gemeld heeft. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien uw echtgenote naar aanleiding van dit bezoek naar de Oktjabrski ROVD werd meegenomen, waar ze over u werd ondervraagd. Bovendien kunnen opnieuw noch u, noch uw echtgenote een exacte datum geven, waarop dit derde bezoek dan plaats vond. Jullie kwamen niet verder dan 'enkele dagen later' of 'enkele dagen na het tweede bezoek' (CGVS M. (...) p. 3, CGVS D. (...) p.7). Gezien de drie door u en uw echtgenote aangehaalde bezoeken zich in een relatief korte periode afspeelden, en dit minder dan een jaar geleden, is het toch weinig geloofwaardig dat jullie deze bezoeken niet exacter kunnen dateren.

Wat betreft de meenamen en ondervraging van uw vader, verklaarde u dat uw vader in november 2009 werd meegenomen en ondervraagd door de Oktjabrski ROVD (CGVS M. (...) p. 2). Uw echtgenote bevestigde dit, maar gaf ook aan dat uw vader nog in januari 2010 werd meegenomen en ondervraagd over u. Toen zij er op werd gewezen dat u enkel melding maakte van een dergelijk incident in november 2009, trachtte zij dit te verklaren door te verwijzen naar het feit dat u op dat moment al in België was. Dit is echter geen afdoende reden, waarom u daar zelf niet van op de hoogte zou zijn, gezien u vanuit België zowel met uw vader als met uw echtgenote contact onderhield (CGVS D. (...) p. 3). Dat noch uw vader noch uw echtgenote u dit gemeld zouden hebben, is toch ook weinig aannemelijk.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u 5 convocaties voor, waarin u op verschillende datums wordt opgeroepen bij afdelingen van de MVD te Grozny. U weet echter niet of er behalve deze documenten, nog andere convocaties zijn toegekomen, noch of er na de laatste – waarin u op 11 februari 2010 wordt opgeroepen – nog convocaties op uw naam werden afgeleverd. Opnieuw vroeg u uw vader niet om extra informatie (CGVS M. (...) p. 3-5). Gezien u deze documenten voorlegt om aan te tonen dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten, is het toch merkwaardig dat u zich niet heeft geïnformeerd bij uw vader, in hoeverre u actueel nog wordt gezocht. Bovendien wordt in geen enkele van deze convocaties verwezen naar het door u aangehaalde asielrelaas. Gezien er enkel vermeld wordt dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, zijn deze convocaties niet afdoende om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te maken.

Tenslotte dient er nog te worden stilgestaan bij uw verklaringen over jullie interne paspoorten. Niet alleen is er het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenote, zoals in het voorgaande werd aangetoond. Ook met betrekking tot het niet voorleggen van uw intern paspoort gaf u verschillende verklaringen op. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken meldde u dat uw intern paspoort op 23 oktober 2009 werd afgenomen door de Oktjabrski ROVD, dus bij uw arrestatie (Vragenlijst DVZ vraag 21). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de interne paspoorten van u en uw echtgenote bij het tweede bezoek, begin november 2009, werden meegenomen. Ook uw echtgenote gaf aan dat ze bij het bezoek begin november werden meegenomen (CGVS M. (...) p. 6-7, CGVS D. (...) p. 4). Toen u hierop werd gewezen, gaf u enkel aan dat u zich niet kon herinneren wat u precies had gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS M. (...) p. 7). Hierbij aansluitend moet er toch ook worden stilgestaan bij het intern paspoort dat uw echtgenote bij haar asielaanvraag voorlegde. Dit paspoort werd uitgereikt op 26 februari 2010, dit wil dus zeggen ongeveer vier maanden nadat uw problemen begonnen waren. Ook uw echtgenote was sinds eind november 2009 ondergedoken, zo verklaarde ze. Het is dan toch merkwaardig dat uw echtgenote er in slaagde een nieuw intern paspoort te bekomen van de administratieve afdeling van de Oktjabrski wijk, ook al zou ze dit via haar tante tegen betaling hebben kunnen regelen. Dat dit toch mogelijk bleek, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees voor vervolging nog verder.

Gezien bovenstaande vaststellingen en uw verklaring dat u geen andere problemen heeft gekend met de Russische autoriteiten, moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als

gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Uw rijbewijs, geboorteakte en huwelijksakte, evenals de geboorteaktes van uw echtgenote, zoon en twee dochters, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens. Dit geldt ook voor het intern paspoort van uw echtgenote. Deze gegevens worden echter niet betwist door het Commissariaat-generaal. "

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan de asielaanvraag van haar echtgenoot, M. R., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 57 496. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar echtgenoot tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 7 juli 2010.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 51 287 van 18 november 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan M. R.. Het arrest genomen in hoofd van verzoeksters echtgenoot luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine en bent afkomstig uit Grozny. In september 2003 huwde u met A. D. (...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.536.446). U werkte in de zomer in de bouw en in de winter als taxichauffeur. Uw echtgenote was verpleegkundige in de tweede polikliniek in Grozny.

Op 23 oktober 2009 werd er in de buurt van uw woning een actie gehouden om de rebel S.-E. K. (...) op te pakken. U zat die avond met uw echtgenote thuis televisie te kijken, toen u in uw tuin veel lawaai hoorde. U ging naar buiten en werd direct overvallen en geslagen door de mannen die zich in uw tuin bevonden. Ook uw echtgenote en vader, die aan de andere kant van uw tuin woonde, werden door die mannen geslagen. Zij hadden een meisje in uw tuin aangetroffen, die de vriendin bleek te zijn van die rebel. U kende haar niet en wist ook niet hoe ze bij jullie terecht gekomen was. U werd door die onbekenden meegenomen naar de ROVD van de Oktjabrski wijk. Na enkele uren werd u overgebracht naar eenheid 2 van de Kadyrovtsi in de Oktjabrski wijk. Tijdens uw vasthouding daar werd u mishandeld en geslagen. U werd ondervraagd over het meisje dat in uw tuin was gevonden en over de rebellen waarbij zij hoorde. U weigerde de documenten te ondertekenen, die ze u voorlegden. Op 28 oktober 2009 kwam u vrij, nadat uw vader u via via had kunnen vrij kopen. Hij bracht u naar huis, waar u verzorgd werd door uw echtgenote. U ging wel naar het ziekenhuis, maar wilde daar niet blijven.

Een week later, op 5 of 6 november 2009, kwamen er agenten van de Oktjabrski ROVD langs. U was op dat moment bij uw buurman. Uw echtgenote was wel thuis en werd ondervraagd over waar u was. Ze namen uw intern paspoort en dat van uw echtgenote mee bij hun vertrek. Toen u dit vernam ging u naar familie van uw moeder in Aldy en keerde niet meer terug naar huis. U had enkel nog contact met uw vader, maar niet meer met uw echtgenote, die met jullie kinderen thuis woonde. U vernam dat er convocaties op uw naam kwamen en besloot daarom het land te verlaten. Uw vader bracht uw zoon naar u in Aldy en samen reisden jullie op 23 november 2009 per auto naar Brest (Wit-Rusland). Op 25 november 2009 kwamen jullie daar toe en stapten over in een andere auto. Na ongeveer twee uur rijden moesten jullie uit deze wagen stappen, een stuk te voet wandelen en overstappen in een andere wagen, die jullie naar België bracht.

Op 27 november 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. U toonde daarbij uw rijbewijs en de geboorteakte van uw zoon M. (...). Vanuit België had u terug contact met uw echtgenote. U vernam dat er nog convocaties voor u waren toegekomen en dat uw vader eind november door de Oktjabrski ROVD werd meegenomen en over u ondervraagd.

Op 9 maart 2010 arriveerde uw echtgenote met jullie twee dochters. De volgende dag, op 10 maart 2010, diende zij een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Zij legde daarbij haar intern paspoort, een duplicaat van uw huwelijksakte, haar eigen geboorteakte en die van uw beide dochters voor.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. U verklaarde dat u vreesde gearresteerd of gedood te zullen worden door de autoriteiten in Tsjetsjenië, hetzij door de Kadyrovtsi, hetzij door agenten van de Oktjabrski ROVD te Grozny. U was immers door hen gearresteerd en vastgehouden, nadat zij op 23 oktober 2009 de vriendin van een bekende rebel in uw tuin hadden aangetroffen. U werd er door hen van beschuldigd zelf ook banden te hebben met de rebellen. Begin november 2009 kwamen er agenten van de ROVD langs, die u zochten en daarbij uw intern paspoort en dat van uw echtgenote meenamen. U dook daarop onder, maar er bleven convocaties voor u komen. Ook uw echtgenote en vader werden mee naar de ROVD genomen en daar ondervraagd over u en uw banden met de rebellen. Omdat u vreesde voor verdere vervolging, verliet u uw land van herkomst met uw zoon. In maart 2010 kwamen uw echtgenote en twee dochters u in België vervoegen.

Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. Er konden immers heel wat verschillen worden vastgesteld in de verklaringen die u en uw echtgenote A. D. (...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.536.446) aflegden in het kader van jullie asielaanvraag. Daarnaast konden er ook tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw eigen verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en diegene die u aflegde voor het Commissariaat-generaal. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op zowat alle elementen uit jullie asielrelaas, waardoor de geloofwaardigheid ervan ten eerste wordt ondermijnd. Bovendien bleken zowel u als uw echtgenote op een aantal punten onaannemelijk vaag.

Zo wist u niet hoe uw vader uw vrijlating precies had kunnen regelen. U wist wel dat het via een zekere I. (...) was gebeurd en dat er 3.000 dollar betaald werd, maar wist niet aan wie dat bedrag betaald werd, noch hoe uw vader alles precies had kunnen regelen (CGVS M. (...) p. 12). Gezien u na uw vrijlating nog contact had met uw vader, en dit tot op heden, is het bijzonder vreemd dat u uw vader hieromtrent niet om meer uitleg heeft gevraagd.

In verband met het tweede bezoek aan uw huis, konden zowel u als uw echtgenote enkel stellen dat het begin november was. U gaf aan dat het waarschijnlijk 5 of 6 november 2009 was, terwijl uw echtgenote verklaarde dat het op 3 of 4 november 2009 gebeurde (CGVS M. (...) p. 6-7, CGVS D. (...) p. 4). Het is toch wel opmerkelijk dat jullie geen van beide de exacte datum kennen, waarop dit tweede bezoek plaats vond. Bovendien verklaarden zowel u als uw echtgenote voor het Commissariaat-generaal dat u op het moment van dat bezoek bij uw buurman aan het schaken was, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gezegd dat u aan het werk was (CGVS M. (...) p. 7, CGVS D. (...) p. 4, CGVS Vragenlijst M. (...) p.2). Nog op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat het tweede bezoek aan u thuis werd uitgevoerd door Kadyrovtsi, terwijl u op het Commissariaat-generaal verklaarde dat het mensen van de Oktjabrski ROVD waren (CGVS M. (...) p. 6, Vragenlijst CGVS p. 2). Toen u op deze verschillen werd gewezen, verklaarde u dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken niet had gezegd dat u op dat moment aan het werk was. U verklaarde ook dat andere tegenstrijdigheden mogelijk te wijten waren aan een slechte vertaling. Desondanks heeft u noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op

het Commissariaat-generaal aangegeven dat uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken niet goed verlopen was, ook al kreeg u daartoe telkens de kans (CGVS M. (...) p. 2, Vragenlijst CGVS p. 2-3). Verder verklaarde u dat u na dit tweede bezoek begin november onderdook bij familie van uw moeder in Aldy. U gaf aan dat u van daaruit geen enkel contact meer had met uw echtgenote. U had enkel contact met uw vader. Pas toen u in België was, nam u terug rechtstreeks contact op met uw echtgenote (CGVS M. (...) p. 8). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat jullie nog rechtstreeks contact hadden toen u bij uw familie in Aldy verbleef. Ze gaf aan dat jullie 1 à 2 keer per week met elkaar telefoneerden, gedurende de hele periode dat u in Tsjetsjenië was. Toen zij werd gewezen op uw verklaringen over jullie contact, bevestigde ze opnieuw dat jullie wel degelijk met elkaar hadden getelefoneerd in de periode dat u ondergedoken was (CGVS D. (...) p. 8).

In verband met het derde bezoek aan uw huis, moet eerst en vooral worden opgemerkt dat u dit voor de Dienst Vreemdelingenzaken niet eens gemeld heeft. Dit is toch wel opmerkelijk, gezien uw echtgenote naar aanleiding van dit bezoek naar de Oktjabrski ROVD werd meegenomen, waar ze over u werd ondervraagd. Bovendien kunnen opnieuw noch u, noch uw echtgenote een exacte datum geven, waarop dit derde bezoek dan plaats vond. Jullie kwamen niet verder dan 'enkele dagen later' of 'enkele dagen na het tweede bezoek' (CGVS M. (...) p. 3, CGVS D. (...) p.7). Gezien de drie door u en uw echtgenote aangehaalde bezoeken zich in een relatief korte periode afspeelden, en dit minder dan een jaar geleden, is het toch weinig geloofwaardig dat jullie deze bezoeken niet exacter kunnen dateren.

Wat betreft de meenamen en ondervraging van uw vader, verklaarde u dat uw vader in november 2009 werd meegenomen en ondervraagd door de Oktjabrski ROVD (CGVS M. (...) p. 2). Uw echtgenote bevestigde dit, maar gaf ook aan dat uw vader nog in januari 2010 werd meegenomen en ondervraagd over u. Toen zij er op werd gewezen dat u enkel melding maakte van een dergelijk incident in november 2009, trachtte zij dit te verklaren door te verwijzen naar het feit dat u op dat moment al in België was. Dit is echter geen afdoende reden, waarom u daar zelf niet van op de hoogte zou zijn, gezien u vanuit België zowel met uw vader als met uw echtgenote contact onderhield (CGVS D. (...) p. 3). Dat noch uw vader noch uw echtgenote u dit gemeld zouden hebben, is toch ook weinig aannemelijk.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal legde u 5 convocaties voor, waarin u op verschillende datums wordt opgeroepen bij afdelingen van de MVD te Grozny. U weet echter niet of er behalve deze documenten, nog andere convocaties zijn toegekomen, noch of er na de laatste – waarin u op 11 februari 2010 wordt opgeroepen – nog convocaties op uw naam werden afgeleverd. Opnieuw vroeg u uw vader niet om extra informatie (CGVS M. (...) p. 3-5). Gezien u deze documenten voorlegt om aan te tonen dat u nog steeds gezocht wordt door de autoriteiten, is het toch merkwaardig dat u zich niet heeft geïnformeerd bij uw vader, in hoeverre u actueel nog wordt gezocht. Bovendien wordt in geen enkele van deze convocaties verwezen naar het door u aangehaalde asielrelaas. Gezien er enkel vermeld wordt dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, zijn deze convocaties niet afdoende om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te maken.

Tenslotte dient er nog te worden stilgestaan bij uw verklaringen over jullie interne paspoorten. Niet alleen is er het algemene gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen en die van uw echtgenote, zoals in het voorgaande werd aangetoond. Ook met betrekking tot het niet voorleggen van uw intern paspoort gaf u verschillende verklaringen op. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken meldde u dat uw intern paspoort op 23 oktober 2009 werd afgenomen door de Oktjabrski ROVD, dus bij uw arrestatie (Vragenlijst DVZ vraag 21). Voor het Commissariaat-generaal verklaarde u dan weer dat de interne paspoorten van u en uw echtgenote bij het tweede bezoek, begin november 2009, werden meegenomen. Ook uw echtgenote gaf aan dat ze bij het bezoek begin november werden meegenomen (CGVS M. (...) p. 6-7, CGVS D. (...) p. 4). Toen u hierop werd gewezen, gaf u enkel aan dat u zich niet kon herinneren wat u precies had gezegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS M. (...) p. 7). Hierbij aansluitend moet er toch ook worden stilgestaan bij het intern paspoort dat uw echtgenote bij haar asielaanvraag voorlegde. Dit paspoort werd uitgereikt op 26 februari 2010, dit wil dus zeggen ongeveer vier maanden nadat uw problemen begonnen waren. Ook uw echtgenote was sinds eind november 2009 ondergedoken, zo verklaarde ze. Het is dan toch merkwaardig dat uw echtgenote er in slaagde een nieuw intern paspoort te bekomen van de administratieve afdeling van de Oktjabrski wijk, ook al zou ze dit via haar tante tegen betaling hebben kunnen regelen. Dat dit toch mogelijk bleek, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door jullie aangehaalde vrees voor vervolging nog verder.

Gezien bovenstaande vaststellingen en uw verklaring dat u geen andere problemen heeft gekend met de Russische autoriteiten, moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. Uw rijbewijs, geboorteakte en huwelijksakte, evenals de geboorteaktes van uw echtgenote, zoon en twee dochters, bevatten enkel persoonlijke identiteitsgegevens. Dit geldt ook voor het intern paspoort van uw echtgenote. Deze gegevens worden echter niet betwist door het Commissariaat-generaal.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing, in hoofdorde op de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. De Raad leidt uit verzoekers betoog af dat hij zich enkel beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.2.1. Verzoeker stelt onder verwijzing naar de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie dat de schijnbare rust en stabiliteit die er in Tsjetsjenië heerst er een is van een totalitair regime gebaseerd op brutaliteit, onderdrukking en angst en dat het probleem van de straffeloosheid er nog steeds alom tegenwoordig is. Verder benadrukt verzoeker dat leden van rebellengroeperingen en personen die ervan verdacht worden hen materiële of logistieke steun te hebben verleend al dan niet rechtmatig worden opgepakt.

2.2.2.2. De Raad wijst verzoeker erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, meer in het bijzonder naar het totalitair regime en de situatie van straffeloosheid, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd

en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker op bovenstaande wijze in gebreke blijft.

De bestreden beslissing heeft, zich steunend op informatie gevoegd bij het administratief dossier, met name de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 20 juli 2009 (stuk 21), vastgesteld dat de situatie in Tsjetsjenië drastisch is veranderd, maar complex blijft. De gevechtshandelingen zijn evenwel sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. De commissaris-generaal erkent dat er, zoals verzoeker betoogt, nog steeds verscheidene problemen voorkomen op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersingen) en hebben een gericht karakter. Gelet op deze informatie is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing dan ook terecht heeft opgemerkt dat de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. De commissaris-generaal heeft dan ook terecht geoordeeld dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is, waardoor een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet voldoende is.

Waar verzoeker benadrukt dat rebellen en personen die hen steun verlenen al dan niet rechtmatig worden opgepakt, wijst de Raad erop dat dit argument volstrekt irrelevant is daar aan verzoekers voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht. Uit wat volgt blijkt dat verzoeker er niet in slaagt desbetreffende motieven van verwerende partij te weerleggen.

2.2.3.1. Betreffende het vrijgekocht worden door zijn vader die hiertoe 3000 dollar betaalde bevestigt verzoeker dat hij hierover aan zijn vader niet meer uitleg had gevraagd en voegt hij eraan toe dat het normaal is dat er uiterste discretie is omtrent deze delicate aangelegenheid temeer daar zijn vader nog steeds in Tsjetsjenië verblijft.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat deze operatie van vrijkoping een uitzonderlijke en eenmalige gebeurtenis betreft in hoofde van verzoeker en dit voor een aanzienlijk bedrag zodat het niet onredelijk is vanwege verwerende partij van verzoeker te verwachten bij zijn vader te informeren welke regelingen en stappen deze diende te ondernemen en aan wie finaal diende te worden betaald teneinde deze illegale operatie met succes uit te voeren. Bovendien kan verzoekers post factum verklaring dat het normaal is dat er uiterste discretie is omtrent deze delicate aangelegenheid temeer daar zijn vader nog steeds in Tsjetsjenië verblijft door de Raad niet worden gevolgd daar uit het verslag van het verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2010 (administratief dossier, stuk 6, p. 3 en 12) duidelijk blijkt dat verzoeker na zijn vrijlating ook in Tsjetsjenië nog meermaals contact heeft gehad met zijn vader en derhalve op dat ogenblik voldoende de gelegenheid had zich desbetreffend te informeren. Verwerende partij motiveert dan ook terecht dat het bijzonder vreemd is dat verzoeker zijn vader hieromtrent niet om meer uitleg heeft gevraagd.

2.2.4.1. Met betrekking tot de motivering aangaande de tweede inval in zijn gezinswoning werpt verzoeker op dat "begin november een aanvaardbare en duidelijke aanduiding in de tijd is, temeer daar verzoeker denkt en gezegd heeft dat het 5 november is". Verzoeker vervolgt: "In verband met de diensten die de tweede maal bij hem langskwamen, -toen hij niet thuis was-, vernam hij van zijn vrouw dat dit mensen van de ROVD zouden geweest zijn.

Niettemin moet opgemerkt worden dat zijn echtgenote dat niet helemaal met zekerheid weet maar stelt dat zij niet het embleem zag van kadyrov...

Ook verzoeker leidde uit zijn arrestatie van 23/10 af (sommigen waren gemaskerd, sommigen niet p. 10) dat het een gezamenlijke actie was van de Kadyrovtsy en de ROVD was naar aanleiding van de verschillende plaatsen waar hij achteraf naartoe werd gebracht."

Bovendien, zo stelt verzoeker, zijn sommige elite-eenheden vaak samengesteld uit vroegere leden van de Kadyrovtsy. Betreffende verzoekers activiteit op het ogenblik van de inval meent verzoeker dat de vermelding dat hij op het werk zou zijn geweest aan een slecht begrip of aan een verkeerde deductie te wijten moet zijn geweest. Verzoeker benadrukt dat hij geen Nederlands verstaat zodat het hem niet kan worden verweten dat hij niet wist wat er in de vragenlijst stond.

2.2.4.2. Waar verzoeker stelt dat "begin november" als tijdsaanduiding dient te volstaan wijst de Raad erop dat deze bewering geen afbreuk doet aan de vaststelling van verwerende partij dat verzoeker en zijn echtgenote een duidelijke precisering gaven van het ogenblik waarop deze tweede inval heeft plaatsgegrepen, zijnde bij monde van verzoekers echtgenote op de derde of de vierde november 2009

en door verzoeker bepaald op vijf of zes november (administratief dossier, stuk 7, p. 4 en stuk 6, p. 6) en dat deze beweringen derhalve strijdig zijn.

Verzoekers echtgenote stelt bij haar verhoor op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2010 dat deze inval werd uitgevoerd door de politie van Oktjabrski en maakt geen gewag van de Kadyrovtsy (administratief dossier, stuk 7, p. 4). Verzoekers poneren in het verzoekschrift dat zijn echtgenote geen embleem van Kadyrov heeft gezien bevestigt enkel dat zij ondubbelzinnig bij voormeld gehoor de leden van de ROVD heeft aangeduid als zijnde verantwoordelijk voor deze inval. Verzoekers afleiden uit het deels gemaskerd zijn van zijn agressors bij de eerste inval op 23 oktober 2009 dat ook de tweede inval mogelijk een gezamenlijke actie was van de Kadyrovtsy en de ROVD kan door de Raad niet worden aangenomen daar primo een initieel gemengd uitgevoerde inval geen uitsluitel geeft over de belagers aanwezig bij de tweede inval en secundo verzoekers echtgenote het zelf hield op "de politie van Oktjabrski" en verzoeker zijn informatie dienaangaande verkreeg van zijn echtgenote daar hij op het ogenblik van deze tweede inval niet in de gezinswoning aanwezig was. De opmerking van verzoeker dat sommige elite-eenheden vaak zijn samengesteld uit vroegere leden van de Kadyrovtsy is ter zake niet dienend daar zoals reeds gesteld zijn echtgenote als aangeefster van deze informatie enkel gewag maakte van de politie en in het verzoekschrift wordt benadrukt dat zij geen embleem van Kadyrov heeft gezien. Verzoekers bewering bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken dat deze inval werd uitgevoerd door Kadyrovsty (administratief dossier, stuk 13, p. 2) is derhalve flagrant strijdig aan de mededeling bij het verhoor op het Commissariaat-generaal dat de Oktjabrski ROVD verantwoordelijk was voor deze inval (administratief dossier, stuk 6, p. 6).

Waar verzoeker het neerschrijven in de vragenlijst dat hij op het moment van de tweede inval op zijn werk was wijt aan een slecht begrip, een verkeerde deductie en aan zijn Nederlands onkundig zijn wijst de Raad erop dat de ingevulde vragenlijst door verzoeker op 7 januari 2010 voor akkoord werd ondertekend nadat deze hem in het Russisch werd voorgelezen. Bovendien duidt verzoeker op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling dit verhoor op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven. Ook deze flagrante tegenstrijdigheid blijft derhalve onverminderd overeind.

2.2.5.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde contradictie tussen de beweringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote aangaande het al dan niet contact hebben op het ogenblik dat verzoeker was ondergedoken in Tsjetsjenië beperkt verzoeker zich te verwijzen naar de opmerking van zijn echtgenote bij het verhoor op het Commissariaat-generaal "Misschien heb ik me vergist."

2.2.5.2. De Raad merkt op dat het desbetreffend verhoor in hoofde van verzoekers echtgenote op het Commissariaat-generaal (administratief dossier, stuk 7, p. 8) als volgt verliep:

"Heeft u uw man nog terug gezien, nadat hij naar zijn familie ging? Neen, wij belden elkaar wel, maar we zagen elkaar niet.

Belden jullie elkaar regelmatig? Eén of twee keer per week, ik weet het niet precies. Soms minder vaak.

Ook toen hij nog in TSJ was? Ja.

Hij zei dat jullie in die periode nooit contact hadden met elkaar? (...)

Misschien heb ik me vergist."

Uit voormelde conversatie blijkt duidelijk dat verzoekers echtgenote tot driemaal toe bevestigt met verzoeker telefonisch contact te hebben onderhouden op het ogenblik dat deze laatste nog in Tsjetsjenië verbleef. "Nadat hij naar familie ging", "maar we zagen elkaar niet" – indien hij reeds in België was geweest was dit voor de hand liggend onmogelijk – en de expliciete vraag "Ook toen hij nog in TSJ was?" duiden ondubbelzinnig de periode van verblijf in Tsjetsjenië aan. Het plots inbouwen van de mogelijkheid zich te hebben vergist na confrontatie met een andersluidende versie van de partner volstaat niet om een tot driemaal toe affirmatief bevestigen van contacten in Tsjetsjenië te ontcrachten. Bovendien is een dergelijke dramatische verwijdering van de echtgenoot dermate ingrijpend dat niet kan worden aangenomen dat de echtgenote van verzoeker zich niet meer zou kunnen herinneren haar echtgenoot in de weken volgende op zijn onderduiken nog te hebben gesproken.

2.2.6.1. Aangaande de niet exacte datering van de derde inval in de gezinswoning merkt verzoeker wederom op dat enkele dagen later en begin november wel degelijk duidelijke tijdsaanduidingen zijn.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat de motivering betreffende deze derde inval als een geheel dient te worden gelezen en derhalve in samenhang met de vaststelling dat verzoeker bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 13, p. 2) geen gewag maakt van een derde inval hoewel zijn echtgenote bij deze gelegenheid werd meegenomen voor ondervraging naar de Oktjabrski ROVD. Verzoeker laat bovendien dit onderdeel van de motivering ongemoeid waardoor dit als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd. Uit de vaststelling dat verzoeker en zijn echtgenote de

eerste inval exact dateren op 23 oktober 2009, dat zij zich ook voor de tweede inval vastpinnen op een uitgesproken datum en dat zij voor de derde en laatste inval, waarvoor in hoofde van verzoeker zoals hoger vermeld een flagrante omissie werd vastgesteld, zich beperken tot een vage benadering en dit ondanks het uitermate ingrijpend effect daar nu ook verzoekers echtgenote door de ROVD werd aangehouden, kan terecht worden besloten dat deze vaagheden verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas ondermijnen.

2.2.7.1. Met betrekking tot het niet in kennis zijn van de arrestatie van zijn vader in januari 2010 stelt verzoeker dat zijn echtgenote hem inmiddels informeerde over dit incident. Gelet op het feit dat de familie in Tsjetsjenië verzoeker niet nog meer wou verontrusten werd dit niet medegedeeld aan verzoeker. Zeker is het dat contact met de vader of de moeder per telefoon niet garant staat voor het meedelen van dergelijke delicate informatie, aldus verzoeker.

2.2.7.2. De Raad wijst erop dat het argument dat de familie in Tsjetsjenië hem in België niet nog meer wenste te verontrusten en dat contact per telefoon niet garant staat voor het meedelen van dergelijke delicate informatie volstrekt irrelevant is nu verzoekers echtgenote reeds in maart 2010 verzoeker in België vervoegde en zij beiden op 17 juni 2010 op het Commissariaat-generaal werden gehoord. Bij dit verhoor stelt verzoekers echtgenote trouwens dat zij op het ogenblik dat haar schoonvader in januari 2010 opnieuw werd aangehouden nog in Tsjetsjenië was en van dit gebeuren kennis had (administratief dossier, stuk 7, p. 3). Daar beide echtelingen zich steunen op dezelfde asielmotieven en zij hiertoe alle mogelijke elementen dienen aan te reiken teneinde de Belgische asielinstanties te overtuigen is het totaal onaannemelijk dat verzoekers echtgenote verzoeker van dit verzwarend element, met name de tweede arrestatie van haar schoonvader, niet onmiddellijk zou in kennis hebben gesteld.

2.2.8.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande de door verzoeker bijgebrachte convocaties wijst verzoeker opnieuw naar de door hem voorgelegde vijf convocaties en stelt hij dat dit toch voldoende regelmatig lijkt te zijn om aan te tonen dat hij nog steeds gezocht wordt en dat er een procedure hangende is. Verder wil hij niet het risico lopen om gevoelige inlichtingen via de telefoon met zijn vader uit te wisselen.

2.2.8.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft. Verzoeker onderneemt geen enkele poging om navolgende motivering van verwerende partij: "Bovendien wordt in geen enkele van deze convocaties verwezen naar het door u aangehaalde asielrelaas. Gezien er enkel vermeld wordt dat u wordt opgeroepen in de hoedanigheid van getuige, zijn deze convocaties niet afdoende om uw verklaringen alsnog geloofwaardig te maken." te weerleggen waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Met betrekking tot de communicatie via de telefoon met zijn vader merkt de Raad op dat het verzoeker vrij staat zich te bedienen van andere communicatiemiddelen en, of andere personen dan zijn vader hiertoe in te schakelen.

2.2.9.1. Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende de interne paspoorten van verzoeker en zijn echtgenote bevestigt verzoeker dat zijn intern paspoort bij de tweede inval in zijn gezinswoning werd meegenomen en dat het paspoort dat op 26 februari 2010, vier maanden na de aanvang van de problemen, aan zijn echtgenote werd uitgereikt tegen betaling werd verkregen.

2.2.9.2. De Raad merkt op dat verzoeker bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voorhoudt dat zijn paspoort reeds bij de eerste inval in zijn gezinswoning op 23 oktober 2009 door de politie van Oktjabrski werd in beslag genomen (administratief dossier, stuk 15, verklaring, vraag 21) daar waar hij deze inbeslagname bij het verhoor op het Commissariaat-generaal situeert tijdens de tweede inval begin november 2009 (administratief dossier, stuk 6, p. 6). Verzoeker beperkt zich derhalve in zijn onderhavig verweer tot de loutere verwijzing naar één van de door hem voorgehouden versies. Het herhalen en het bevestigen van één versie van de verklaringen brengt geen soelaas. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke opeenvolging van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. De vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende de inbeslagname van verzoekers intern paspoort blijft onverminderd overeind en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door hem voorgehouden asielrelaas.

Aangaande verzoekers argument betreffende het vooralsnog uitreiken van een paspoort aan zijn echtgenote op 26 februari 2010, vier maanden na de aanvang van de problemen, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

2.2.10. Uit de talrijke vaagheden, onwetendheden en flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas kon verwerende partij terecht besluiten tot de volstreekte ongeloofwaardigheid van dit relaas waardoor aan verzoeker de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) niet kan worden toegekend.

2.2.11. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder in toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook hier doet verzoeker geen moeite om de desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen waardoor deze eveneens als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet, in aanmerking worden genomen.”

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT